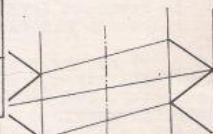

Tento zpravodaj je určen pouze pro potřeby gymnázia.

B-KOMPLEX

ZPRAVODAJ STUDENTŮ BOTIČSKÉHO GYMNASIA VI. - 1980

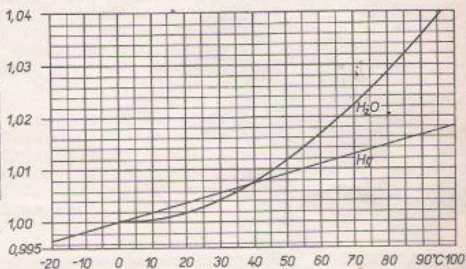
Hořčice rolní	Kalíšní listky odstávají od listků korunních	Korunní listky jsou sytě žluté	Plody jsou válcovité šelule
Ohnice	Kalíšní listky jsou přitisklé k listkům korunním	Korunní listky jsou bledě žluté, často fialově žilkované	Plody jsou mezi semeny zakřivené a po dozrání se rozpadají na jednosemenné části

On Space Flights

Chicago welcoming space

NEPOKRADEŠ

Možná, že jste si povšimli: na žádném pražském domě nevisí pamětní deska s nápisem, „Zde žil a pracoval Neptun Kadeřábek“ - a přece Neptun Kadeřábek žil. A pracoval. Někdy. Jinak byl Neptun Kadeřábek zloděj. Jeho otec vlastně nikdy hvězdářem nebyl, ale - jak se říká - fušoval do toho. Vyznal se v souhvězdích, věřil na komety a nafackoval muži, který tvrdil, že Saturn není viditelný pouhým okem.

23. září 1896 - tedy přesně padesát let poté, co francouz LEVERIER objevil planetu Neptun, se stal Kadeřábek otcem. Tím bylo rozhodnuto o křestním jménu novorozence.

Neptun Kadeřábek nesl své jméno velmi těžce, ačkoliv mohl být rád, že Francouz LEVERRIER neobjevil - dejme tomu - Andromedu, protože Andromeda Kadeřábek - citíte jistě sami, jak se to k sobě nehodí.

A právě pro to své jméno se stal Neptun zlodějem. Od mládí se totiž musil stranit lidí, aby unikl posměchu, a v jeho nitru dávalo se četným komplexům. Vyhýbal se lidem i práci. Kradl, protože z něčeho žít musel. A tak jednoho dne bloumal po ulicích, až spatřil drobného, slušně oděného muže, který nesl na hedvábné šňůrce úhledný balíček. - To bude bohatý strýček, který nese dárek vnoučatům, uvažoval Neptun. Tak se podíváme, co jim hezkého nese. A šmik, hedvábná šňůrka je přeřiznuta a Neptun Kadeřábek v trapu.

Udýchán přiběhl domů. Už několik let překonával Neptun zcela bezděčně běžecké rekordy na tratích různé délky. Jednou dokonce běžel jakýsi maratón, když byl odcizit husu v Libuši. Neuvědomil si však nikdy, v čem je jeho silná stránka, a tak teprve o dvacet let později, Emil Zátopek to byl, kdo nám získal nějaké medaile. Neptun položil balíček na stůl, ale nerozbalil ho. Šel si uvařit kávu. Rád se totiž napíná. Když byla káva dopita, začal pomalu rozbalovat. Pod prvním hedvábným papírem byl další, oněco silnější, a pak ještě jeden. Neptun Kadeřábek hlasitě zaklel. V balíčku byly samé papíry popsané úhledným písmem a pečlivě srovnány. To by ovšem nebylo to nejhorší, kdyby tam ovšem nebyl titulní list s nápisem NEPOKRADEŠ! Román zloděje. Sepsal Václav Vladivoj Kincl. Neptun se ožil obelstěn, pokořen, podveden a dokonce i okraden. V návalu zlosti chtěl věc předat policii, ale pak si řekl, že spisovatel už jistě zapadl do víru velkoměsta. Vlastně Prahy.

Onoho večera se ozývaly z Neptunova bytu nezvyklé zvuky. Zloděj Kadeřábek plakal. Kdybyste alespoň nepojmenovali ten pitomý román NEPOKRADEŠ! Kdyby se jmenoval třeba NEPROMLUVÍŠ KRIVÉHO SVĚDECTVÍ PROTI BLIŽNÍMU SVĚTU, nebyla by taková ostuda. Několik dní se Neptun Kadeřábek pokoušel zapomenout na osudný rukopis, ale takový román, to není dlouh! Kadeřábka se zmocnil pocit, že dokud román nepřechte, nic neukradne. Netušil, že po přečtení teprve ne. Kdyby tušil, nečetl by.

NEPOKRADEŠ, román zloděje od V.V. Kincla, byl smutný příběh otráveno kapsářem, který nebyl sirotkem, okradl by i vlastního otce. Však to taky dopravoval! Věšeli ho v Meziříčí na náměstí, ale teprve pod šibenicí honil zločinec bycha, leč pozdě. Neptun Kadeřábek zneklidněl. Ztratil sebedůvěru. Před očima stále viděl Kinclova kapsáře, kterak pod šibenicí volá: Proč jsem se dal na cestu zločinu?!

Tedy nikoliv: Proč jsem se dal chytit?, jak by se dalo čekat. Toto překvapující zvolání působilo na zloděje Kadeřábka nejvíc z celé knihy. Po přečtení rukopisu rozhodl se Kadeřábek, že se stane poctivým občanem. Nepokrade, jak praví V.V. Kincl, naopak, stane se spisovatelem jako V.V. Kincl a bude psát stejně krásné romány jako V.V. Kincl.

Koupil si pero, papíry apustil se do psaní. Dlouho do noci sedával nad čistým papírem a pořád nic. Uhryzal si celou násadku, takže bylo nutno si koupit novou a stále nic. Až jednoho dne ho políbila Míza. Vzal pero a napsal:

NEPOKRADEŠ

-ROMÁN ZLODĚJE
-NEPTUN KADEŘÁBEK

Pak zahodil titulní list Kinclova románu a k rukopisu přiložil svůj:

NEPTUN KADEŘÁBEK

-NEPOKRADEŠ
-ROMÁN ZLODĚJE...

Pak se zamyslel
a škrtl podtitul ROMÁN ZLODĚJE.
To je zbytečné.
Potom se odebral do nakladatelství,
kde rukopis odevzdal.

A když po několika měsících
otevřel autorský výtisk románu
NEPOKRADEŠ, šeptl si pohnutě:
A potom že se člověk neužívá
poctivým způsobem.

ÚVAHA O ŠTĚSTÍ

Co je štěstí? Má štěstí vůbec definici?
Ne, je to abstraktní, nedefinovatelný a nestálý
pocit.

Je to moment.

Je to absolutno.

Je to bod. Nedefinovatelný bod v prostoru.

Vteřina.

Mají lidé zvláštní důvod ke štěstí?

"Jsem šťastný." Tato věta se stala frází.

Bohužel.

Může vůbec někdo absolutně tvrdit, že je
absolutně šťastný?

Asi ne. Protože tento pocit je prchavý.

Je tu. Vteřinu, dvě, a zmizí.

Jak neposedný skřítek.

"Štěstí. To je muška zlatá jen....."

Úryvek z knihy Charlieho Chaplina

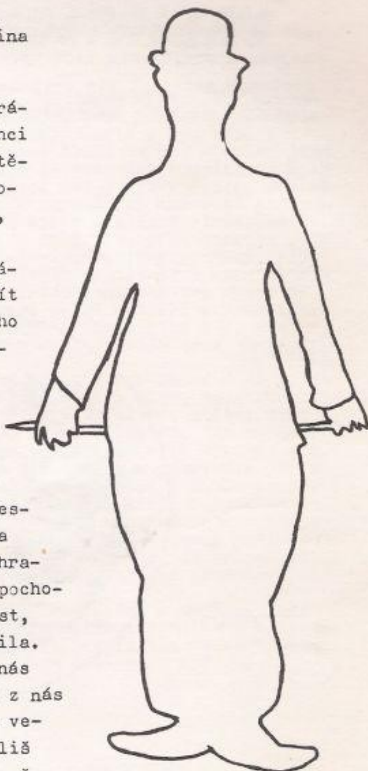
MŮJ ŽIVOTOPIS

Promiňte, ale nechci se stát imperátorem. To není moje ctižádost. Nechci nikomu vládnout ani nad nikým vítězit. Rád bych, pokud je to možné, pomohl každému - Židům i křesťanům, černochům i bělochům.

Všichni si chceme navzájem pomáhat. Takoví už lidé jsou. Chceme žít štěstím svého bližního - ne z jeho bídy. Nechceme se navzájem nenávidět a opovrhovat sebou. Na světě je dost místa pro každého. A dobrá země je úrodná a všechny uživí.

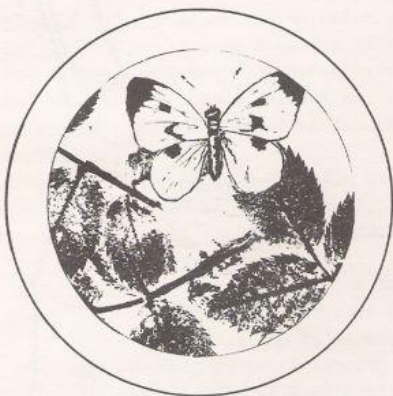
Cesta životem může být svobodná a nádherná, ale my jsme z té cesty zabloudili. Chamtivost otrávil lidské duše - rozdělila svět přehradami nenávisti - žene nás husím pochodem do bídy a krveprolití. Rychlost, které jsme dosáhli, si nás zotročila. Stroje, které přinášejí nadbytek, nás uvrhly do nedostatku. Naše vědění z nás udělalo cyniky, naše chytrost nás vede k nelaskavosti a krutosti. Příliš mnoho myslíme a málo cítíme. Více než stroje potřebujeme lidskost. Více než chytrost potřebujeme laskavost a mírnost. Bez toho zvlčíme a ztratíme všechno.

Letadla a rádio nás navzájem sblížily. Sama jejich povaha volá po lidské dobrotě - volá po všeobecném sbratření - po naší společné jednotě. I teď můj hlas promlouvá k miliónům lidí na celém světě - k miliónům zoufajících mužů, žen i malých dětí - k obětem systému, který člověka nutí, aby mučil a žalářoval nevinné. Těm všem, kdo mne slyší, říkám: "Nezoufejte!" Neštěstí, jež nás postihlo, je pouze projev chamtivosti odsouzené k zániku a zloby těch,

kdo mají strach z pokroku. Lidská nenávisť pomine, diktátoři
zajdou a moc, kterou lidu vyrvali, se opět lidu vrátí. Lidé
zůstanou smrtelní, ale svoboda nezahyne.

Závěrečný monolog z filmu DIKTÁTOR

DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ

Před několika dny jsme mohli zhlédnout vystoupení dramatického kroužku v divadle Albatros. Toto představení bylo jednou z akcí, kterou naše škola uspořádala k 35. výročí osvobození naší vlasti. V provedení členů tohoto kroužku jsme viděli dramatizaci dvou her podle literárních předloh českých autorů. Nejprve se na scéně odvíjel děj povídky BUDÍK, jejímž autorem je J.V. Pleva. Vypráví o posledních dnech té nejkruťší války v dějinách lidstva a spolu s Alenou sledujeme osudy brněnských kluků, kteří i v době tzv. protektorátu prožívají své dětské radosti. Nastudování Plevovy povídky bylo vhodnou připomínkou jednoho z největších dětských spisovatelů své doby. Ve jmenované povídce nejvíce upoutaly tři role: vypravěčky Aleny, hrané D. Škvorovou velmi citlivě a pravdivě; dále kamarádů Tonka a Ládi v podání A. Hudečkové a P. Steina, kteří tu vystupují jako malí darebové. Zahráli je s chutí a přesvědčivě.

V druhé části večera jsme se octli v pohádkové říši princezen a klaunů, kterou nám přiblížila díla Marie Majerové. Viděli jsme tři příběhy nazvané "MLUVÍTI STŘÍBRO, MĚČETI ZLATO", "ŘEMESLO MÁ ZLATÉ DNO" a "KDO SE SMĚJE NAPOSLED, TEN SE SMĚJE NEJLÉPE". V těchto pohádkách nás zaujalo několik výkonů; oba klauni představovaní P. Kotábem a A. Staňkem předvedli profesionálně vytříbený výkon. Přesvědčivě působil i M. Jurkech v roli chalupníka, který svůj výkon podtrhl živým kontaktem s publikem. Jeho "žena" v podání D. Škvorové ztvárnila s temperamentem venkovskou upovídanou tetku. Z drobnějších rolí stojí za zmínku výkony K. Havelkové, která dokazuje, že patrně půjde ve šlápějích svého herecky nadaného bratra. Ani představitelé ostatních rolí však neklamali.

Závěrem musíme ocenit obrovský kus práce a nadšení naší s. prof. Boudové, která provedla dramatizaci předloh a s dramatickým kroužkem je nastudovala. Všem, kteří Vám během tohoto večera připravili příjemný zážitek a pobavení, upřímně děkujeme.

-nn-

SPLNIL SE MI SEN

Jistě velmi dobře znáte divadlo Semafor. Patří mezi divadla malých forem, která jsou zvláště v Praze velice oblíbená. Divadlo Semafor je z nich asi nejvýznamější. V příštích číslech B-Komplexu se budete dovídat o hercích divadla i o Semaforu samém. Tento seriál se jmenuje SPLNIL SE MI SEN proto, že ten sen bylo divadlo, jako je Semafor, a splnil se Jiřímu Suchému.

JIRÍ SUCHÝ

1.10. 1931 se v Plzni narodila jedna z velkých osobností novodobé české kultury - Jiří Suchý, výborný herec, zpěvák, textař, skladatel, spisovatel, básník. Spolu s Jiřím Šlitrem založil Semafor a vytvořil všem dobře známou dvojici. Nebudu ale předbíhat a vrátím se k Jirkovým začátkům. Po základní škole studoval na grafické průmyslovce v Praze. Stal se tedy grafikem a začal pracovat u podniku Propagační tvorba. Zde se seznámil s manželí Sodomovými /rodiče zpěváka Sodomý/ se kterými zakládá skupinu ACORD CLUBE. V této skupině hraje na basu a začíná psát první texty. Nejprve pro manželky Sodomovy, později je začíná sám zpívat. To bylo v letech 54-56.

V roce 58 zakládá spolu s Ivanem Vyskočillem a Fialkou divadlo Na zábradlí./první představení se jmenovalo "Kdyby 1000 Klarinetů" - Zanedlouho bude mít opět premiéru v Semaforu. V roce 1959 odchází z divadla Na zábradlí a zakládá Semafor. Divadlo se uvedlo hrou ČLOVĚK Z PŮDY, kde hrálnapř. M Horníček, M. Kopecký, Filipovský, Štědrý, Matuška a samozřejmě i J. Suchý. Potom velice rychle přicházely další hry, ke kterým se ještě vrátíme, písničky a stále nové nápady. Po tragické smrti J. Šlitra pokračuje J. Suchý ve své práci nehlédě na všechny možné těžkosti, které se, bohužel, velice hojně vyskytovaly.

Dnes Jiří Suchý hraje, zpívá, píše nové hry, knihy a skládá písničky. Patří mezi komiky, kteří dokáží vytvořit dobrý humor. Abychom mohli pochopit hloubku jeho představení, musíme se zamyslet, protože každá jeho věta je promyšlená a ani jedno slovo není zbytečné.

Důkazem toho, že Jiří Suchý je jedním z našich nejlepších divadelníků, jsou fronty před Semaforem.

INTERVIEW S J. SUCHÝM

"Podívejte se, naliji vám čistého vína. Čas se mi nedotává a sám bych potřeboval, aby měl den více hodin, ale když přijdete v době představení SMUTEK BLÁZNIVÝCH PANEN, čas by se našel, poněvadž nejsem pořád na scéně."

Tak tohle mi odpověděl Jiří Suchý na otázku, zda bych s ním mohla udělat interview pro náš školní časopis. Dohodli jsme termín a já byla v tu chvíli ten nejšťastnější člověk na světě. 30. ledna v sedm hodin večer jsem stanula na prahu malého kumbálku, kde mě uvítal J. Suchý. Když jsem vstoupila, pocítila jsem zvláštní atmosféru oné místnosti. To není vlastně ani kumbálek, ani pokojíček, ani divadelní šatna, je to něco, co má čtyři stěny a spoustu zvláštní v sobě. Jedna pohovka, dva stolečky, několik židlí a dvě divadelní zrcadla, před kterými se herci líčí. Dvě. To jedno ještě teď patří Jiřímu Šlitrovi. Na stěnách je spousta zajímavých věcí, obrázků a mimo jiné i černá buřinka...

Zatímco jsme si povídali, občas někdo vešel a opět tiše odešel, nebo se odněkud ozvalo: "Pan Suchý na scéně!" Pan Suchý tedy odešel a já jsem v tom zvláštní místnosti sama. Měla jsem spoustu a přece tak málo času, abych se dívala na to, co bylo okolo mě. Seděla jsem tiše na židli a dalo mi dost práce tu atmosféru pochopit.

Ale dost o mých pocitech, vy jste už určitě zvědaví na to, co jsme si vlastně povídali. Mluvili jsme především o dětství...

VZPOMENETE SI NĚKDY NA OBDOBÍ STŘÍBRNÝCH STUDÁNEK - NA DĚTSTVÍ?
Samozřejmě

INTERVIEW

Vážený pane Suchý, to zní jako oslovení k dopišu, že? Píšete vůbec dopisy?

Musím psát dopisy. A hrozně nerad. Některý bych psal třeba i rád, ale zpravidla na to nezbývá čas. Mně se pak kupěj ty nezodpovězený. Zrovna teď jsem dělal kolem Nového roku čistku, nicméně je jich tam ještě takových 150, které chci ještě zodpovědět.

Takže Vy rád dopisy nepíšete?

Víte, radši bych psal jiný věci. Já se totiž živím spisovatelstvím, a když člověk sedí celý den u stroje, což je třeba 8 - 10 hodin, píše, vymejší a pak má psát ještě třeba 20 dopisů, je to velice nepřijemné a unavné.

Tak to je pravda. Nechtěla jsem si ale povídat o dopisech, ale o dětství. Vzpomenete si někdy?

Samozřejmě. Na to taky jednou přijdete, že čím je člověk starší, tak tím víc na dětství vzpomíná. Najednou se to totiž promění ve zvláštní legendu, která už vůbec není pravda, až na to, že to člověk prožil. A víte, co je na tom nejhezčí? Když se člověk dostane někam, kde kdysi pobíval. Třeba po čtyřiceti letech, což se Vám ještě nemůžestát, ale jednou jo, jestli budete mít tu kliku a dožijete se. To je potom hrozně zajímavý. Jednak si člověk ta místa zidealizuje, potom je to všechno menší a je to v něčem důvěrně známý, ale přitom je to zase cizí. Jsou to prostě smíšený pocity, jako dříve bývaly obchody se smíšeným zbožím, kde bylo všechno - mouka, biče, vidle i mucholapka. Tak tohle jsou smíšený pocity. Jo a ne a všechno dohromady. Je to moc pěkný. A divný.

Máte nějaké příhody z dětství?

To víte, příhod bylo moc, protože není možný, aby za těch let, co jsem na světě, nebyly příhody. A byly i takový, který jsem měl možná napsat, protože by z toho byl román.

Taky si myslíte, že děti jsou někdy svým způsobem moudré? Já mám třeba 7 - mi letou sestru, která mi kdysi řekla: "Když jdu ze školy a přič, je mi děšš kamarádem, nebo když už je tma, je mi tma přítelkyní a já už nejsem sama..."

Je to hrozně hezký. Děti člověka až někdy udiví. Ono se to s tou jejich moudrostí nesmí přehánět, aby nevznikl nějaký zvláštní mýtus, ale asi mají opravdu svou vlastní pravdu a moudrost, před

kterou by Einsteinova neobstála. A jsou dokonce lidé, dospělí lidé, kteří dovedou takhle krásně vědeckým způsobem myslit stále a jsou svým způsobem šťastný. Já, jelikož jsem dělal jak se říká "do poezie", jsem se kolikrát zarazil nad výrokem svého dítěte a říkal jsem si: Ježíš, že jsem na to nepřišel sám. Dokonce jsem jeden výrok napsal jako motto ší posláni MED VE VLASECH:

"Ta obloha byla takováhle červená,
pravil můj syn Jakub
a ukázal přitom na šedou barvu
mého řemínku od hodinek,
a byla docela maličká
a potom se takhle natáhla a štipala mě
ta obloha."

Najednou jsem si uvědomil ubohost své imaginace a žasnul jsem nad svou odvahou: VIDA KNIHU BÁSNÍ!

To je krásný.

Měl jste nějaká dětský sen?

No, nebyl to dětský sen, ale byl to sen z let, kdy mi bylo jako Vám. Já jsem si tehdy přál, být komikem. Mildval jsem Voskovce a Wericha. A říkal jsem si, že bych chtěl mít jednou uprostřed Prahy divadlo, kde bych hrál. Lidí by tam chodili a smáli se a bylo by jim tam fajn. Stal se nějaký zvláštní zážrak a mně se to vyplnilo. Víte, to je větší výhra než vyhrát v loterii, poněvadž těch losů není tolik jako lidí ve státě.

Když už jsme u těch komiků, máte rád Ch. Chaplina?

Chaplin je snad v tom oboru, který jsem si vybral, opravdu největší osobnost. Z těch, které jsme měli možnost zažít. Tím ovšem nechci říci, že by byl absolutní podle mého gusta. Já ho mám sice velmi rád, ale neméně mám rád dva komiky, kteří jsou stavěni na mnohem nižší místo, a sice je to Lauer a Hardy. Měli to tiž zvláštní kladiádu, která byla dokonale vystavěná, velmi lidská, humánní a výborná. Oproti Chaplinovi, oni byli čistí klauni. Chaplin do toho zavlékl rafinovaně sentiment, sociální podtexty, a mnoho jiných, což z profesionálního hlediska je nesmírně chytrý a výborný a nemůže se proti tomu nic říci, naopak je to určitě klad. Najednou to už ale není ta čistá klauniáda, to, co měl L. a H., kteří se neopírali o nic než o směšnost situací a zesměšňovali samé sebe jako osobu. Cením si na nich to, že šli na věc daleko čistším a méně rafinovaným způsobem, což je pro ně také hřívnou.

Hm. Já osobně Chaplina zbožňuji a zvláště po přečtení knihy "Můj životopis". Tam třeba vyslovuje jednu myšlenku, se kterou se úplně shodují: INTELLIGENCE JE NĚCO VÍC NEŽ DŮSLEDEK VZDĚLÁNÍ A ZNALOST KLÁSIKU. Ale to už jsem někde úplně jinde.

To je veliká pravda, co říkáte. Intelligence, to nejsou jen vědomosti. Není důležité ani co všechno znám, ale jak tomu rozumím, jak to cítím, jak to chápu. Intelligence a vědomosti, to jsou dvě věci, které se krásně doplňují, ale nezaměňovat je. Kdyby se intelligence posuzovala podle vědomostí, pak jsem na tom velmi špatně, protože má vědomosti jsou dost chatrný. I školní vědomosti byly velmi malé, protože jsem neměl hlavu na to, abych byl lexikon. Ale myslím si při tom, že nejsem úplně neinteligentní, protože jsem si sám dovedl vystavět svůj systém myšlení, což je taky dobrý.

A teď bych Vám položila pár otázek z úplně jiného oboru. Chystáte se napsat či vydat nějakou knihu?

Ano, v Melantrichu mně má vyjít knížka básní, která se bude jmenovat "TENOKRÁT BÁSNĚ", poněvadž já jsem vydával samé písničky, eventuelně povídky.

Básníci jsou prý podvodníci, protože napsat básně v určitý chvíli by prý doved každý. Takovou chvilkovou básně.

Já bych řek, že to je velký omyl, co říkáte. Podvodníci jsou samozřejmě ti, co pracují jenom s emocí, mají nějaký pocit, tak to hodí na papír. Umí česky, ví, kde se píše "Y"- "I", jsou třeba inteligentní, takže z toho nevznikne úplně blábol. Ale oproti tomu jsou básníci, kteří ovládají své "řemeslo". Třeba Palivec - člověk u nás velmi nedocenený. To je naprosto vycizelovaná hra nebo práce se slovy, dotažená do takové dokonalosti, že to může dělat jen člověk co k tomu jazyku má obrovský cit. A to normální smrtelník nemá. Já jsem třeba požádal Jiřího Voskovce, aby mi přeložil mé písničky do angličtiny, poněvadž se mu moc líbily a má podobný humor jako já. Já jsem se ho ušil od něj.

A on mi tehdy řekl: "To nemůžu. Vy píšete ty texty tak dobré z toho důvodu, že umíte česky daleko líp než většina Čechů, cítíte ten jazyk mnohem víc, a proto je to nezastupitelný. Já neumím líp anglicky než většina Američanů, ač žiju v Americe už 25 let."

A v tom to je, já věřím, že každý dovede popsat své city, ale nebude to tak dokonalá práce a jazykem která vyžaduje rutinu a navíc obrovský cit.

Třeba - poslechněte si sloku z písně, která se zpívá ve hře "Smutek bláznivých panen:"

Balerína Barbara

se v šeru baru brodí

v srdci rána prastará

krůpěje zrady rodí.

Čili tam jsem pracoval s písmenem r. Mohl jsem tam dát jakákoliv jiná slovička, kde by to r tak neznělo, ale já jsem chtěl, aby se tam v určitých synkopách vyskytovalo.

Druhá sloka je zase na l.

Izurové líkery se láskyplně lesknou,

sladké klíma nevěry má barvu zlou a tesknou.

Možná, že sama cítíte, že ty veršičky mají takové vnitřní napětí. A to v džezovém rytmu "šlape."

Ale vraťme se k divadlu. Chystáte nějaké nové představení?

Ano. Vlastně není to nové, ale staronové, poněvadž jsme to hráli už před dvaceti lety. Jmenovalo se to "Kdyby tisíc klarinetů".

Máte svůj divadelní vzor?

Pro mne je vrchol herectví Werich, i když to není herec. Je to spíš klaun, ale nakonec, když hrál třeba Čechova, ukázal, že je i výborný herec. O něm platí to, co jsem říkal o básničkách. Když dovede být komikem na tak vysoké úrovni, pak si klidně stáhne rilo jakoby levou rukou a je to vynikající. Vůbec si myslím, že je to jeden z nejgeniálnějších herců, které jsme kdy měli.

A co byste řekl na závěr našeho milého povídání?

Na závěr? Já nevím, asi, "Konec hlášení", ne?

Já myslím něco jako vzkaz našim studentům.

No, kdybych jim řekl, aby se učili, tak je to volovina, protože na to žádný slušný dítě neslyší, ale je to strašná pravda, protože jednoho dne v životě nastane takový okamžik, kdy si začnou vyčítat, že se neučili. Třeba já jsem musel v nejproduktivnějším věku pracně dohánět věci, které jsem již mohl mít dávno za sebou, kdybych byl trpěku pečlivější. To je takový dilema, já jim to nechci říkat, poněvadž bych se jim zprotivil, ale kdybych jim měl od srdce radit, tak jediné tohle. Já tím, že jsem se flákal, jsem přišel o tolik času, který jsem mohl daleko produktivněji spotřebovat. Pro žáky - studenty nehraje ten čas roli, protože mají před sebou celý život, ale najednou stanou na hranici, kdy si říkají - tak už mi zbývá tolik a tolik a najednou ten čas začne mít cenu a to je potom blbý.

Děkuju.

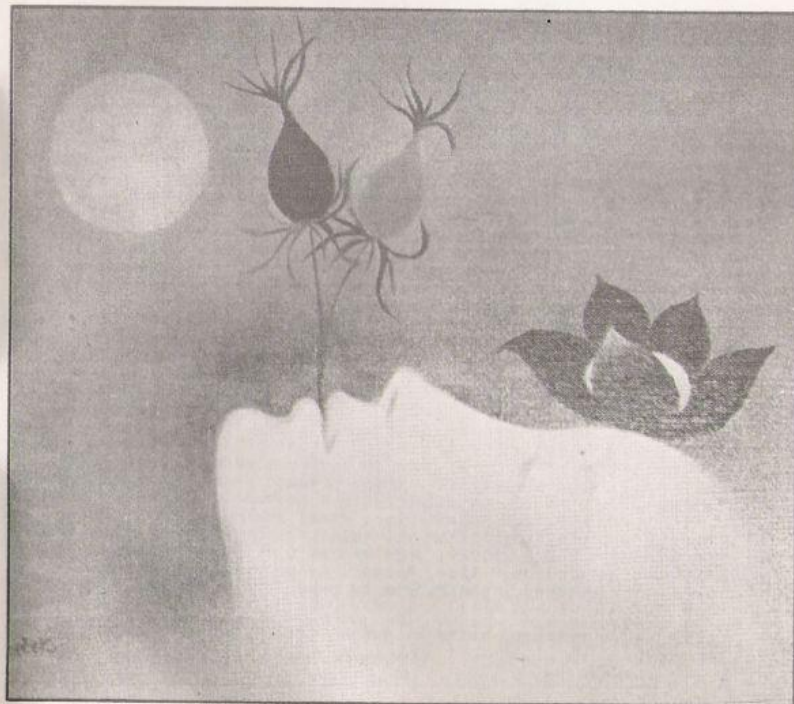
Rukulíbám.

FANTAZIE

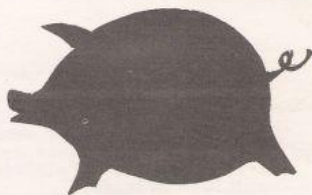
Slunce se už obrátilo a my mu nechtěli rozumět
a koupili jsme si ještě další naděje
nechtěli jsme odejít zahalení v červánky
čekali na měkký samet noci
zvedla se a se zvednutýma rukama čekala na spasení
ozdobená hvězdami
Fantastická Indie
Vzpomněl jsem si a zapomněl
zůstala jsi jen Ty a lidstvo
začalo svítat tak jsem vzal své svědomí
zabalil ho do balíčku a s díky

odeslal

Přítel Fido

aneb krátké pojednání o

Čuník do sebe vsouká hada jako spagetu, "vyprávěl mi jeden kanadský farmář. Je to pro něho pamlssek. Já sám mám dva vepře v ohradě pro dobytek, abych ochránil krávy před hady. Praseti totiž had neublíží Červy a hady nejen že nenechají na pokoji, ale dokonce je s gusem požirají.

"Žere jako prase!" Kéž bychom to o sobě mohli říci! Kdybychom jedli jako prasata, byli bychom pravděpodobně o mnoho zdravější. Přezírat, respektive přejídat se dovede pes, kůň i člověk. Prase však nikoliv, i když má plné koryto. To ovšem neznamená, že žere často a hojně. "Pokud jde o prasečí apetýt", napsal britský romanopisec John Beresford, "ani nejzanícenější obhájce prasat nebo milovník šunky nemůže popřít, že čuníci si žrádlo vychutnávají." Prase žrádlo nehltá, ale důkladně je rozkousává, rozmačkává rypákem, aby se uvolnilo aroma. Doslova sez žrádla těší."

Prasata mají ráda komfort, ale jako moudří stoikové sexdovedou uskrovnit tak, jak jde. Přistupují k této stránce svojí existence asi tak stejně vyrovnaně jako k jídlu. Například voda; je pro prasata nezbytnou životní součástí. Nemají totiž potní žlázy, a proto neustále hledají příležitost, jak se zbavit přebytečného tepla. Pro čuníky, které nepotkal tak šťastný osud jako Fida tedy přicházejí v uvahu jen bahnitě louže. Odtud známe ten nespravedlivý název "Spinavý jako prase". Ale je zjištěno, že každý vepř by dal přednost bazénu s čistou vodou před kaluží bahna. Pozorováním jsem se přesvědčila, že si Fido dává koupele mnohem spontánněji, když má v bazénu čistou vodu. Zrovna tak platí, že prase patří k nejčistotnějším domácím zvířatům. Všimli jste si, že v chlívků instinktivně káčí do rohu nejvzdálenějšího od místa, kde žere a spí? Netvrdím ovšem, že se prasata nerada rochní v hlíně. Vždyť už jejich rypáky jsou uzpůsobeny k tomu, aby odkrývaly tajemství skrytá v zemi. Jak řekla porci-noložka Ida Mellenová: "Měkká hnědá hlína vysychající po hojném dešti vábí prasata stejně mocně jako rozkvetlá lípa včel." "

"Tlustý jako prase?" Za prvé, většina prasat je dnes uzpůsobena geneticky parametrem poptávky po libovém vepřovém masu, a kromě toho, prasata nejsou nijak přetloustlá. Linie prasete /tedy skutečně tlustého prasete/ patří k těm nejmalebnějším a nejvznešenějším v přírodě. A anglický spisovatel G. B. Chesterton, který rozhodně nebyl nijak hubený, to vyjádřil ještě daleko vzletněji: "Prase má stejně velebné, proměnlivé a těžké křivky, jaké vidíme u řítící se vody nebo v převalujících se mraicích." Fido, ženoucí se přes dvůr za pamlskem s třesoucím se podbradkem i podbříškem by pana Chestertona určitě okouzlil.

Alé přes to všechno, umíme si dneska ještě představit život bez "vepřového?"